Rok XVI. Lubliniec, dnia 4 lutego 1939 r. Nr. 4.

TYGODNIK POWIATOWY

NA POWIAT LUBLINIECKI

„Tygodnik Powiatowy“ wychodzi raz w tygodniu i kosztuje z odniesieniem do domu 3,00—zł. kwartalnie. — Ogłoszenia kosztują 60 gr za dwułamowy wiersz petytowy lub jego miejsce. Ogłoszenia przyjmuje się tylko w Starostwie, pokój 8.
Za redakcję odpowiada J. Dubowski, Dyrektor biur Wydz. Pow. w Lublińcu. Drukiem i nakładem Wydziału Powiatowego w Lublińcu

Rozporządzenia władz i urzędów.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 4)

Rozporządzenie

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 10 stycznia 1939 r.

o egzaminach wymaganych do uzyskania prawa kierowania robotami budowlanymi i wykonywania projektów (planów) tych robót na obszarze województwa śląskiego.

Na podstawie art. 368 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 405) i w związku z art. 1 ustawy śląskiej z dnia 10 marca 1938 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. Śl. Nr 7, poz. 17) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 22 marca 1929 r. o egzaminach, wymaganych do uzyskania prawa kierowania robotami budowlanymi i wykonywania projektów (planów) tych robót (Dz U. R. P. Nr 19, poz. 182), w brzmieniu rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 17 lipca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 452) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 wrześn,a 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 545) obowiązują na obszarze województwa śląskiego z następującymi zmianami:

1) ust. 1 § 1 otrzymuje brzmienie następujące: „Dla przeprowadzania egzaminów, przewidzianych w art. 361, 362, 363, 364 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 405) oraz w artykule 370 tegoż rozporządzenia w brzmieniu ustawy śląskiej z dnia 10 marca 1938 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. Śl. Nr 7, poz. 17), ustanawia się Komisję Egzaminacyjną przy Urzędzie Wojewódzkim Śląskim dla osób, zamieszkałych na obszarze województwa śląskiego.";

2) ust. 2 i 3 § 1 zastępuje się ustępem o brzmieniu następującym: „Przewodniczącego, zastępcę przewodniczącego i potrzebną ilość członków Komisji przy Urzędzie Wojewódzkim Śląskim mianuje Wojewoda Śląski z grona urzędników Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego lub też spoza grona tych urzędników na okres trzyletni.";

3) ust. 2 § 12 otrzymuje brzmienie następujące: „Uzupełnione w powyższy sposób podanie wojewódzka władza administracji ogólnej prześle do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z wyjątkiem podań osób, podpadających pod przepisy art. 370 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1628 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), w brzmieniu ustawy śląskiej z dnia 10 marca 1938 r. o prawie budowlanym i zabndowaniu osiedli (Dz. U. Śl. Nr 7, poz. 17.";

4) ust. 1 § 13 otrzymuje brzmienie następujące: „Po ustaleniu, że nie zachodzą przeszkody, wymienione w art. 366 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) do udzielenia uprawnienia oraz że ubiegający się o uprawnienie czyni zadość wymaganym warunkom co do wykształcenia i co do praktyki, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych orzeka o dopuszczeniu kandydata do egzaminu i zawiadamia o tym kandy-

data tudzież komisję egzaminacyjną przy Urzędzie Wojewódzkim Śląskim. O niedopuszczeniu do egzaminu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamią kandydata z podaniem motywów.

W odniesieniu do osób, podpadających pod przepisy art. 370 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), w brzmieniu ustawy śląskiej z dnia 10 marca 1938 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. Śl, Nr 7, poz. 17) czynności wymienione w poprzednim ustępie załatwia Wojewoda Śląski."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 7)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 stycznia 1939 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi.

Na podstawie art. 22 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. o obrocie pieniężnym z zagranicą oraz o obrocie zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 57), poz. 419) wprowadza się zmiany następujące:

1) § 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 1. (1) Przedsiębiorstwa bankowe, uprawnione przez Ministra Skarbu do zajmowania się handlem zagranicznymi środkami płatniczymi, otrzymują nazwę banków dewizowych lub agentów dewizowych, zależnie od zakresu udzielonych im uprawnień. Uprawnienia banku dewizowego lub agenta dewizowego są udzielane indywidualnie w formie pisemnych dekretów.

(2) Uprawnienia banku dewizowego, jeżeli dekret o udzieleniu tych uprawnień żadnych w tym względzie ograniczeń nie zawiera, obejmują: dokonywanie wszelkich transakcyj zagranicznymi środkami płatniczymi z Bankiem Polskim i z innymi bankami dewizowymi, nieograniczony skup w kraju zagranicznych środków płatniczych, jak również — w przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i z zachowaniem właściwych jego przepisów — sprzedaż zagranicznych środków płatniczych, zakup ich za granicą oraz wykonywanie zleceń, wchodzących w zakres obrotu pieniężnego z zagranicą.

(3) Uprawnienia agenta dewizowego obejmują nieograniczony skup w kraju pieniędzy zagranicznych.

(4) Uprawnienia banku dewizowego są udzielane pod warunkiem odprzedawania przez bank dewizowy Bankowi Polskiemu na jego żądanie posiadanych w kraju bądź za granicą zagranicznych środków płatniczych oraz wszelkich należności od zagranicy.

(5) Uprawnienia agenta dewizowego są udzielane pod warunkiem odprzedawania przez agenta dewizowego Bankowi Polskiemu lub bankom dewizowym w terminach określonych przez Komisję Dewizową posiadanych w kraju bądź za granicą zagranicznych środków płatniczych oraz wszelkich należności od zagranicy.

(6) Przedsiębiorstwa bankowe korzystają z udzielonych im uprawnień dewizowych od chwili doręczenia im dekretu o udzieleniu tych uprawnień, tracą zaś uprawnienia dewizowe od chwili doręczenia im dekretu o cofnięciu tych uprawnień. Ograniczenie lub zawieszenie posiadanych uprawnień dewizowych następuje z chwilą doręczenia przedsiębiorstwu bankowemu odpowiedniego dekretu.";

2) § 8 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 8. Bankom dewizowym i agentom dewizowym wolno kupować w kraju złoto w postaci sztab oraz monet pod warunkiem, że:

a) banki dewizowe odprzedawać będą skupione złoto Bankowi Polskiemu na jego żądanie;

b) agenci dewizowi odprzedawać będą skupione złoto Bankowi Polskiemu lub bankom dewizowym w terminach określonych przez Komisję Dewizową.";

3) rozdział III otrzymuje tytuł następujący: „Wysyłanie za granicę środków płatniczych i innych wartości.";

4) po § 11 wprowadza się nowy paragraf 11 a treści następującej:

„§ 11a. Wysyłanie za granicę złota w stanie przerobionym, platyny w postaci zarówno przerobionej jak i nieprzerobionej oraz kamieni szlachetnych i innych klejnotów jest bez zezwolenia zabronione.";

5) rozdział IV otrzymuje tytuł następujący: „Wywóz za granicę środków płatniczych i innych wartości.";

6) § 12 otrzymuje brzmienie następujące:

"§ 12. (1) Kto przekracza granicę na podstawie osobnego paszportu zagranicznego, ma prawo wywieźć za granicę w ciągu miesiąca kalendarzowego środki płatnicze na sumę, nie przekraczającą łącznie równowartości 100 złotych, chyba że w paszporcie zagranicznym jest zawarte odmienne zastrzeżenie.

(2) Jeżeli przekroczenie granicy następuje na podstawie paszportu zbiorowego, wówczas wszystkie osoby łącznie, przekraczające granicę na podstawie tego paszportu, mają prawo wywieźć za granicę środki płatnicze na sumę, nie przekraczającą w ciągu miesiąca kalendarzowego równowartości 100 złotych, chyba że w paszporcie zagranicznym jest zawarte odmienne zastrzeżenie.

(3) Kto przekracza granicę na podstawie przepustki granicznej lub podobnego dokumentu. ma prawo wywieźć za granicę sumę, nie przekraczającą w ciągu dnia równowartości 5 złotych.

(4) Kto przekracza granicę na podstawie legitymacji członkowskiej związku turystycznego, ma prawo wywieźć za granicę sumę, odpowiadającą równowartości 30 złotych, łącznie jednak w ciągu miesiąca kalendarzowego nie więcej jak równowartość 100 złotych.

(5) Zasad ustalonych w ustępach poprzedzających nie stosuje się wówczas, kiedy Komisja Dewizowa ustanowiła normy odrębne.

(6) Z uprawnień, przewidzianych w ustępach poprzedzających, mogą korzystać tylko osoby fizyczne, nie będące cudzoziemcami, pod warunkiem, że przekraczają granicę w miejscach do tego przeznaczonych i zgłaszają całkowitą wywożoną kwotę środków płatniczych organom celnym lub ochrony skarbowej pełniącym służbę w miejscach do przekraczania granicy przeznaczonych.

(7) Osoba fizyczna, nie będąca cudzoziemcem, jeżeli korzysta z zezwolenia Komisji Dewizowej na wywóz za granicę środków płatniczych, papierów procentowych lub dywidendowych, kuponów od takich papierów albo książeczek oszczędnościowych i wkładkowych, może ponadto wywieźć za granicę kwotę, do której wywozu jest uprawniona na podstawie ustępu [1], [2], [3], [4] lub [5], jeżeli w zezwoleniu inaczej nie zastrzeżono.

(8) Osoby, przekraczające granicę, są obowiązane zgłosić organom celnym a na granicy polsko-gdańskiej organom ochrony skarbowej: przy wyjeździe z kraju — wszystkie wywożone środki płatnicze, złoto, papiery procentowe i dywidendowe, kupony od takich papierów oraz książeczki oszczędnościowe i wkładkowe, a przy wjeździe do kraju — wszystkie przywożone środki płatnicze, których sprowadzanie z zagranicy do kraju jest zabronione bez zezwolenia, złoto, papiery procentowe i dywidendowe oraz kupony od takich papierów.";

7) § 13 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 13. (1) Cudzoziemiec ma prawo wywieźć za granicę bez zezwolenia Komisji Dewizowej środki płatnicze oraz książeczki oszczędnościowe i wkładkowe, zgłoszone przy wjeździe do Polski i uwidocznione na imiennym zaświadczeniu właściwego urzędu celnego lub placówki ochrony skarbowej, stwierdzającym przywiezienie tych wartości z zagranicy do kraju. Zaświadczenie takie w terminie 4-miesięcznym od daty jego wystawienia uprawnia do wywozu tych samych wartości, na które opiewa, przez wszystkie urzędy celne, a na granicy polsko-gdańskiej przez wszystkie placówki ochrony skarbowej.

(2) Przepisu ustępu poprzedzającego nie stosuje się do zaświadczeń wydawanych na granicy polsko-gdańskiej przez placówki ochrony skarbowej, stwierdzających przywiezienie polskich środków płatniczych z Wolnego Miasta Gdańska do kraju. Zaświadczenia takie w terminie 4-miesięcznym od daty ich wystawienia uprawniają do wywozu tych samych wartości, na które opiewają, tylko z kraju do Wolnego Miasta Gdańska.";

8) § 19 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 19. (1) Zaspokojenie należności od zagranicy za wywiezione towary winno nastąpić w wysokości rzeczywistej wartości tych towarów w zagranicznych środkach płatniczych lub w drodze wypłaty z rachunku zagranicznego wolnego.

(2) Osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju, są obowiązane we wszelkiego rodzaju umowach z zagranicznymi odbiorcami towarów (także w fakturach) ustalać zaspokojenie należności w sposób zgodny z przepisem ustępu poprzedzającego.

(3) Eksporterzy są obowiązani zaofiarować do skupu Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu niezwłocznie po otrzymaniu całkowitą kwotę zagranicznych środków płatniczych otrzymanych bądź tytułem całkowitej lub częściowej zapłaty za wywiezione za granicę towary, bądź też tytułem należności za przyszłe dostawy towarów.

(4) Eksporterzy są obowiązani udowodnić wobec instytucji wskazanej przez Komisję Dewizową:

a) dopełnienie obowiązku przewidzianego w ust. [3] lub otrzymanie całkowitej należności za wywiezione za granicę towary w drodze wypłaty z rachunku zagranicznego wolnego;

b) otrzymanie całkowitej należności za wywiezione za granicę towary w wysokości odpowiadającej rzeczywistej wartości tych towarów, i w tym celu dostarczyć tej instytucji żądanych dowodów i dokumentów oraz udostępnić jej księgi handlowe i korespondencję.

(5) Komisja Dewizowa może zwolnić od obowiązków, przewidzianych w paragrafie niniejszym.";

9] § 20 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 20. [1] Zaspokojenie należności od zagranicy z wszelkich tytułów [z tytułu usług, odszkodowań, umów o ubezpieczenie, rent i emerytnr, opłat licencyjnych i praw autorskich, udzielonych pożyczek, dochodów z przedsiębiorstw, dochodów z nieruchomości, dochodów z praw rzeczowych na nieruchomościach, dochodów z kapitałów itp.] winno nastąpić w zagranicznych środkach płatniczych lub w drodze wypłaty z rachunkn zagranicznego wolnego.

[2] Osoby fizyczne i prawne, mające miejsce zamieszkania lub siedzibę w kraju. zawierając umowę, w której wyniku ma powstać dla nich należność od zagranicy, są obowiązane nstalać zaspokojenie tej należności w sposób zgodny z przepisem ustępu poprzedzającego.

[3] Zagraniczne środki płatnicze otrzymane na zaspokojenie, całkowite lub częściowe, należności od zagranicy, należy niezwłocznie po otrzymaniu zaofiarować do skupu Bankowi Polskiemu lub bankowi dewizowemu.

[4] Od obowiązków, przewidzianych w paragrafie niniejszym, są wolne:

a] banki dewizowe;

b] osoby korzystające w Polsce z prawa zakrajowości oraz zawodowi konsulowie państw obcych i przydani im zawodowi urzędnicy, jeżeli osoby te posiadają obywatelstwo państwa wysyłającego;

c] mający miejsce zamieszkania w Polsce obywatele tych państw, które w zakresie spraw uregulowanych w rozporządzeniu niniejszym bądź w ogóle obowiązków analogicznych nie wprowadziły, bądź nie stosują ich do obywateli Państwa Polskiego.

[6] Komisja Dewizowa może zwolnić od obowiązków, przewidzianych w paragrafie niniejszym.".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1939 r.

Minister Skarbu: E. Kwiatkowski

(Przedruk z Dziennika Ustaw Śląskich Nr. 1)

Ustawa

z dnia 23 stycznia 1939 roku

w sprawie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. na obszar województwa śląskiego.

Art. 1.

Moc obowiązującą ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. [Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 277) w brzmieniu załącznika do obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 lutego 1935 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. [Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 98 z roku 1935] rozciąga się na obszar województwa śląskiego z uwzględnieniem następującego postanowienia:

„Termin wygaśnięcia uprawnień [koncesji] rządowych i umów koncesyjnych, o których mowa w art 13 tej ustawy, przesuwa się na obszarze województwa śląskiego do dnia 1 stycznia 1940 r.".

Art. 2.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie dni 30 po dniu jej ogłoszenia.

Art. 3.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązująeą przepisy, wydane w sprawach unormowanych ustawą niniejszą.

M a r s z a ł e k:

[—] Grzesik.

Obwieszczenie.

Podaję do publicznej wiadomości, że zaraza pryszczycy w tut. powiecie uznana została za wygasłą.

Lubliniec, dnia 30 stycznia 1939 r.

S T A R O S T A

(—) Dr. Riess.
